

DEBRECZEN

POLITIKAI, TÁRSADALMI és KOZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczeni és vidéki függetlenségi párt közlönye.

Megjelen naponként, péntek és vasárnap kivételével.

Előzetési árak:
Helyben és postán kifizetve.
Egy évre 10 frt-kr.
Fél évre 5 frt-kr.
Negyed évre 2 frt-kr.

Egyes szám 5 kr.
A lap szellemi részét illető minden kérdéshez: Nagy-utca 136. sz. szám. Deveczky István, a szerkesztőségbe birtokosként küldendő.

Előfizethető helyben:
TELEGDI K. LAJOS és társai.
CSÁTHY KÁROLY könyvtárosoké és a kiadóhivatalban KUTASI IMRE könyvtárosé és a postahivatalok utján.

Hirdetési díj:
Négy soros heti hirdetés 5 kr.
Nagyobb terjedelmű a többször hirdetésnek a kiadását a hirdetőnek kell fizetnie.
Hirdetést minden alkalommal a hirdetés előtt 30 kr.
Hirdetést vagy reklámot magában foglaló újdonság 50 kr. alatt.

Nyitány: ben magános közlöny minden péntek szombat és vasárnap kivételével.
KUTASI I. könyvtárosé, valamint ZICHNER MAN. H. könyvtárosé.
Négy soros heti hirdetésnek a kiadását a hirdetőnek kell fizetnie.
Kéziratok vissza nem adandók.

Tisza sem bír vele.

(r. e) Tisza Kálmán mindenestre igen hatalmas ember, de azért — úgy látszik — vannak még hatalmasabb egyének, oly hatalmasok, hogy nem engedik elbukni azokat, a kiket Tisza már maga is szeretne lerázni. Ilyen volt sokáig Thaisz Elek, a főváros hírhedt főkapitánya, a ki akkor sem ment, mikor a belügyér Tisza az országgyűlésen fakadt ki ellene. Nagy dicsőségnek kellett kiulni, hogy Thaisz Eleket végre valahára — lerázhatta a nyakáról — Most ilyen kolonc az ő nyakán a m. kir. opera és nemzeti színház intendantsa, gr. Keglevics István, volt földes ur és cognac gyáros, a kiról az „Egyetértés” tegnapi előtti vezércikke ezt a gyönyörű dolgot írja: „Ha látjuk, hogyan gazdálkodik a reája bizott nagy művészeti és nemzeti erdekek körül, valami olyan benyomástunk van, mint mikor vásári zsvajban megvadtul a szűzfüllű állat nekikont az eladóra felhalmozott árúnak és szilaj rugdalózással darabokra tördeli a sok értékes jószágot.” Sajnátságos látvány is az: egy színház intendantsa harczban a közönséggel és így a nagy lap kissé erőske beszéde egészen megfelel a tárgynak. Elég, ha elgondoljuk az intendants ur viselt dolgait. Az opera deficitjét felmiliókká csigázta, az idegen vendégszerlesek hozta napirendre: eszünkbe jut a Komjáthy-affaire, összeveszése Jókai Mórral, kinek darabját azért nem engedte előadni, mert szabadsághős szerepelt benne. Botránybotrányra, a melyek mindenkor felidéztek a nemzet közvéleményének zúgó felháborodását s utcai tüntetéseket is eredményeztek.

Igyekezett is tőle menekülni Tisza Kálmán. Észé ágában sem volt dedelgetni, hiszen nem volt büntérs, mint a somogyi főispán Szaktanácskozmányt hívott össze, a melyen éppen a legbenfentesebb Tisza Kálmánisták (Jókai, Hegedűs) voltak Keglevics iránt a legelésebbek és legujabb esete alkalmával már a különben tartózkodó felhív. „Nemzet” is kikelt ellene, még pedig jó erősen.

Keglevics azért mégis maradt és alkalma lón a legujabb botrány elkövetésére. Már említettük, hogy szándéka volt a hóbotos intendantsnak oly vidéki városokban, a melyekben erős német társulatok is működnek (Pozsony, Temesvár, Sopron) átvenni a magyar színházat. Krecsányi lett volna a művezető s vendégszerlepek volna ily helyeken a m. kir. opera és a nemzeti színház tagjai, kivált az ifjabbak. Ezek egyrészt ellensúlyozták volna művészetükkel a német társulatokat, másrészt maguk is működési tért s gyakorlatot szereztek volna, vidéki működésük alatt. Ez az a terv, melynek kivihetlensége mellett szól sok minden. Az opera és nemzeti színház nem igen nélkülözhetnének folyton folyvást

működő tagokat; a sok utazgatás, kivált télen, betegségekkel járna; megzavarná a nemzeti színház és opera műsorát; az esetleges deficit csak növelné a központnak ugy is óriási deficitjét, más társulatok pedig a legnagyobb szükségben sem juthatnának vendégszerleplő művészekhez sat. Egy szóval az egész vállalkozás gyakorlatlan levén, a városok érte nem lelkesültek s a kormány az egyezményt nem szankcionálta.

Temesvár színházi egylete most maga vette kezébe a színház vezetését. Ebből kifolyólag tekintélyes tagokból álló küldöttség: a törvényszéki elnök, egy városi tanácsnok s egy tekintélyes gőzmalom vállalat igazgatója mentek fel Keglevicshez hogy tőle a kellő engedélyt kinyerjék. Paulai már megelőzőleg ígérte meg, hogy szívesen küld tagokat vendégszerleplni Temesvárra s a népszínház igazgatója is igen előkezenen tette meg ígéreteit.

Mit tett Keglevics ezen a magyarosodásra nézve oly fontos mozzalomban szemben? Durván visszautasította a kiváló küldöttséget, azon indokolással, hogy hát mért nem támogatatták annak idejében a kormány által s a tervét.

Ez elegendő annak bebizonyítására, hogy az országnak és a királynak oly sok áldozatába kerülő műintézetek élén oly ember áll, a kiből nemcsak az állásához megkivántató szakértelem hiányzik, de durvaságával a két műintézetből — melyeket ő tesz tönkre — mindkettit elidegenít s nincs érzelme a magyarosodás hazafiai feladata iránt is. Azt már láttuk a Jókai-affaire idejében, hogy subvencziójáért a királynak ad ugyan — fekete sárka mázu loyaltást, az áldozataiért a nemzetnek csak botrányal és henzegéssel fizet. Báró Orczy Bódog sem volt komiszabb intendants, de az akkori kormány sem volt oly komisz, hogy ennek botrányait türe volna; Orczy ment, Keglevics maradt.

Temesvár színházi bizottsága a botrányos sérelem alkalmából panaszt tett a kormánynál és a saját is hatalmasan leherdotta a nemes gróftól durva és neveletlen eljárásáért. Keglevics mindezzel szemben nyilatkozatot adott ki „Tájékoztató” — a mely igen alkalmas arra nézve, hogy belőle Tisza okukljon.

Az mondja ugyanis Keglevics, hogy ő nem mondotta azt temesváriak előtt hogy ő a temesvári színház megbuktatására törekszik, hogy akkor sem változtatta meg határozatát, ha a kormányelnökhöz fordultak sat — ugyan — csak azt mondta, hogy a temesvári terv nem jó ezért (folytatja) „fel is kérte ismételtelen a temesvári színház elnökét, hogy forduljanak a kormányhoz azon kéressel, hogy a helyzetet mérlegelve, hagyja helyben az általa tavalyi betervezett tervet és a

Temesvár városi közéletre-jötttszerződéstés hatalmasa felatemesvár-pozsonyi társulatszervezésére.”

Imé, értse meg Tisza Kálmán, hogy ez az intendants nem hajlik meg a kormány mindenható hatalma előtt — sértett hiúságában az fellázad egyszer már kimondott miniszteri határozata ellen s Temesvárott propagandátigyekezik létrehozni a kormány ellenében.

No, ez ugyan szép dolog! Nyilvánvaló engedelmesség az oly kenyuri kormány ellen! Ugyan merné ezt másként Tisza, ha Keglevics nem érezné maga mögött a kormányelnöknel is hatalmasabb pártfogókat? Hogy e pártfogók milyenk lehetnek, kiténik abból, miszerint tavaly a magyar delegációban csak is ő volt az a ki a nemzetet megróvta azért, mert a muszkával ellenszenves s a muszka-barátság szükségét hangsúlyozta.

Belföldi hírek. A Kolovratnik-ügyben az aradi képviselőtestület legközelebb közgyűlést tart, melyben azt fogják indítványozni, hogy a miniszterelnökhöz ez ügyben hasonló esetek kikerülése végett kérvényt (!) intézzenek — Az egyref. konvent november 19 én délelőtt tartja meg első összejövetelét a pesti ref. egyház Kálvin-téri tanács termében.

Külföldi hírek. Raymond Seillière báróné azt vallja, hogy férje 2 000 000 francot fizetett Vilsonnak, bizonyos szállások közvetítéséért. Előkelő rendőrtisztviselők ellen fejtött vizsgálatot ingitványoz a v. bíró, a levelek kisereléséért. A vizsgáló bíró tegnap hallgatta ki Vilson. — Na tália szerb királyné férje az új év kezdetén haza fog térni Olaszországból — A német trónörökös egyelőre San-Remóban marad. A géget kivételni nem engedi, a képződmény folyton növekedik. — A legujabb politikai hír az, hogy Bismarck herceg Berlinbe érkezett. A czár látogatásán kívül a trónörökös baja miatti válság képezhetné utjának okát. Ott van már az agg Vilmos császár más hű tanácsadója, Moltke tábornok is.

Városi közgyűlés.

Debreczen, nov. 17.

Ma délelőtt rendes városi közgyűlés tartott, mely több fontos tárgyon kívül azért bírt kiváló érdekességgel, mert az újonnan választott bizottsági tagok ma hivattak be először.

Gróf Dégenfeld József főispán 9 órakor megnyitván a közgyűlést, főjegyző felolvasta a szent és okt. hónapokról szóló polgármesteri jelentést, mely tudomásul vétetett.

Felolvastatták a városi szervezési szabályzatot jóváhagyó, a közgyűlési ügyrendet pedig módosítás végett leklüldö miniszteri rendelet. A kir. kisebb haszonvételek gyakorlására nézve hozott szabályrendelet módosításánál vita fejlődött ki a felett, hogy nők alkalmazhatók a

érdemei jegyzőkönyvileg örökíttessenek meg. Az indítvány egyhangul elfogadtatván, a polgármester meghatva mondott köszönetet a közgyűlésnek.

Márk Endre három rendbeli interpellációt intézett a polgármesterhez. Az első a koldulási ügyre vonatkozott s azt kérde, hogy szándékozik-e a városi tanács egy év leforgása alatt előterjesztést tenni az iránt, hogy városunkban a házakénti koldulás megszüntetessék — A polgármesteri kijelenti, hogy ezen ügyben vélegesen intézkedni eddigelé a pénzhány miatt nem lehetett, nem is reméli, hogy ezen ügyön egyszerre segíteni lehessen, azonban igéri, hogy egy fél év múlva a tanács e tárgyban javaslatlétellel fog föllépni.

A második interpelláció a hatvan-utcai járdára vonatkozott, mely tisztántartás hiánya miatt alig használható, kérde, ki az oka annak, hogy e járda nem tisztított? Balogh Mihály főmérnök éppen akkor lépett a terembe, a mi általanos derültséget keltett. Az interpellációra a főmérnök azt felelte, hogy az utcáseprő kötelessége volna azon járdát tisztítani, de oda már nem jut utcáseprő. Különben is csak csatornázás által lehet e bajon segíteni, a mü pedig pénzbe kerül.

A harmadik interpelláció a pálinka-regaléra vonatkozott, melyet lapunkban annak idején tárgyaltunk. A regaléért tudvalevőleg egy pozsonymejei bérlő ígért legtöbbet, ekkor előállt a régi bérlő: az Aronczé s utólag ugyanannyit ígért, mint a legtöbbet ígérő. A városi tanács az Aronczének adja a regalét. — A polgármester ezt azzal indokolja, hogy ehez a városi tanácsnak joga volt, s az Aronczének azért adatott előny, mert régi idők, pontos és biztos fizetőnek bizonyult. Nemi észrevétel után a választ az interpelláló is tudomásul vette.

Még egy érdekes interpelláció volt, melynek megvált a kellő eredménye. Magyar Gábor interpellált ugyanis a czepléd utcai új templom előtt levő „utalatos” kút bódé tárgyában. Már-már vitát szült ezen ügy. midőn a polgármester ünnepélyesen kijelenté, hogy a városi tanács rövid idő múlva gondoskodni fog arról, hogy a kút bódé elbontassék. Erre Szikszay Szabó József azt jegyzi meg, hogy a lebontás még ezen év folyamában megtörténjek, a mit a polgármester meg is ígért. A sokat gunyolt kút bódé tehát nem sokáig fog már disztelenkedni a czepléd utcán.

Végül Keszei J. a közgyűlési meghívok későn való szthorádása miatt interpellált. Azután áttértek a tárgysorozat többi pontjaira. Felolvasták a városi szervezési szabályzatot jóváhagyó, a közgyűlési ügyrendet pedig módosítás végett leklüldö miniszteri rendelet. A kir. kisebb haszonvételek gyakorlására nézve hozott szabályrendelet módosításánál vita fejlődött ki a felett, hogy nők alkalmazhatók a

A „DEBRECZEN” TÁRCZAJA.

EMLEKEK.

A „Debreczen”-nek írta Lövey Kiára.

II.

A Gozlin utcai dráma Párisban.

Október 29 én az Odeon színházban az Arlésienne volt napi renden. Mielőtt a játékot elkezdtek volna, a színpadon megjelen Mouret és jeleníti, hogy Marquet urat baleset érte, melynek csaknem áldozata lón. Szerencsére a baj nem lett végzetes Teljes elmézését kér.

Marquet ur Fréderit játsza az Arlésien-nében. S csakugyan egész darabban, bizonyos igazotottság látszott rajta.

A baleset következő: Marquet ur, midőn kilépett a konzervatóriumból, azonnal nöl vette az intézet egyik tagját, Leleu kisasszonyt. Eleinte boldogan éltek; de később a nőben feltékenység támadt.

Október 28-án Saint-Quentinbe szándékozott menni délután, rokonai látogatására. Férje elkísérte az induló házig; onnan visszafordult s egyenesen a színházhoz ment, az előadásra készülendő. — Játék után egy konzervatóriumi növendék, Vlanoff Sarah kisasszonyral, egy orvos és egy pár más személyes ösmerőssel, a kisasszony házához mentek, a Gozlin-utczába egy findzsa theára.

Egy óra tájban éjfel után erős dörömbölés hallatszik az ajtón. A nőcséld kinyitja s egy fiatal nő, nagy kaliberű revolverrel kezé-

ben a szobába rohan s egyenesen Marquet urra ló

Egyik golyó a mellcsontot találja, másik a váll-lapoczkát érinti s más kettő a könyököt horzsolá.

Marquet ur a földre zuhant. Egy ur a jelenlevők közül felkiáltott: — Ön megölte férjét! . . .

Marquetné, — mert ő volt — az elutazást csak színelte, — férjéhez terdel kétségbeesve, sir, rimádkodik, bocsánatot kér! . . . vádolja magát, hogy féltékeny volt.

A gyilkost elvitték az őrhelyre. A sebesültet pedig kórházba szállítá az orvos, hol magához jött.

A mellcsontból kivették a golyót szerencsésen.

Másnap reggel az orvos magához viteté a beteget, hogy jobban ápolhassa.

Marquet ur estére már felkelt, hogy szerepét játszassa az Odeon színházban . . . Ott már egy Desjardin nevű színész elkészült a Fréderi szerepét játszani, melyet már tudott. . .

De a kellő órában Marquet ur megjelent, hogy kötelességét teljesítse.

Ezert kellett az elmézését kérni. . . A baleset csak a következő nap lett nyilvános a lapok utján. Az előadás estején csak a színpadon volt ösmert

A gyilkos szándéku nőt másnap szabadlábra bocsáták, jdeiglenesen.

Katalin aranyhája.

— Történeti beszély. —

Irta K. Tóth Kálmán.

I. A luczerni mesternél.

Folytatás.

Azon véleményben, hogy itt, a helvéták szabad földjén, kereshetek valamit s innen Rómába utazhatom, sok viszcztagságot leküzdve, végre ide érkeztem. A szerencsés véletlen a templomba vezetett, hol a kisasszonyt az oltárkép előtt térdelni láttam. A művész szemével néztem az ő ritka szépségét. Vonásai lelkeembe vésődtek. — Elfeleltem a győtrő éhséget s a korcsmába tévedve, rajzolgattam emlékezetből az ő vonásait; mikor ugy magamba elmélyedve néztem az ő arczképét, akkor támadtak meg azok a heves vérű ifjak. Higyjék el, bár nem ösmerem a kisasszonyt, inkább darabokra engedem magamat tépetni, de a képtől még sem váltam volna meg, mert bármily szegényesen néztek is ki, tudom, ösmerem a lovagiasság szabályait a nők iránt.

Klausz és leánya érdekel hallgatták Kupeczkyt, s mikor ez ily rövid vázlatban előadta élete történetét, a mester felállott, s kezét nyujtva neki így szólt:

— Ugy-e bár nem veszi tőlem rossz néven, hogy ott a korcsmában a harag vett rajtam erőt, mert lássa, minden körülmény ellene szólott, de most már felejd el azt. En sokat hallottam a vitéz magyar nemzetről, csak azt az egyet nem szeretem benne, hogy tulnyomó része, éppen ugy, mint nálunk Helvéciában, az eretnektanhoz csatlakozott, de ugy-e bár remélhető, hogy visszatérnek a szerencsétlenek az egyedül idvezítő egyházba?

Kupeczkyt nem lepte meg e kérdés. Az ő korában a vallás ügye mindenütt az elsők közé tartozott, sőt azon csudálkozott, hogy

mindjárt az első találkozásnál nem azzal fogadták. Tudta, hogy egész Luczernben alig van egy pár száz protestáns. E város ridegen zárkózott el a reformáció elől. Réa nézve tehát, a viszonyokat tekintetbe véve, jóval előnyösebb leendett, ha magát hatholikusnak adja ki, mert így nagyon ki leietett téve annak, hogy ajtót mutatnak neki, de a színelés nem fért sem öszinte, nyílt jelleméhez, sem pedig szilárd meggyőződéséhez, ennélfogva minden habozás nélkül így felelt:

— Ali, hiszem, hogy a magyar protestánsok feladják vérell szerzett jogaikat — Thököly s Rákóczy nemcsak a hazát, de a vallást is vitézül védelmezik. Vértenger, méreg, alattomos üldözés nem képes kiirtani a magyar földből a lelkiösmereti szabadságnak folyvást növekvő fáját. Nyesegetik, vagdalják, de az még inkább növekedik, s eljő az idő, mikor meghozza áldott gyümölcsét!

— Mindezt oly hévvel adta elő, hogy pártfogója az ő vallása felől sem lehetett kétségbe.

— Tehát ön is protestáns? Sajnálok, mert a protestánsok a művészet megölő gyilkosai. Azok a képrömbölő kegyetlenek, igazán sajnálom, pedig ugy szerettem volna, ha a várososh frescóján együtt dolgozunk, de így önnek nálam nem lehet helye, ugyan mit mondana a prépost, ha megtudná, hogy Klausznál, ki oltárképeken dolgozik, egy protestáns segédkezik. . .

— Köszönöm nyíltságát mester, mondá Kupeczky, — én is azért mondtam meg egyenesen, hogy a protestánsok felekezete hivatagok, nehogy később ebből keblemetség vagy félreértés származzék. En hálás leszek ön iránt, mert alkalmat nyujtott arra, hogy művészetemet önnek bemutassam, s a leg-nagyobb k-gy, mit velem közölhet, csak az,

nagy és kis vendéglőkben a kiszolgálásra. A közgyűlés ezt elvben elfogadta.

A debreczeni csapi hadászati ut átvételére és fentartására nézve, miután ezen ut rossz karban van, kimondatott, hogy szakértők jelenlétében véssék át, az ut hiányainak pótlásával.

Zólyomgyeje átirata, a közigazgatási költségeken való állami hozzájárulás iránt tett felterjesztésének pártolása végett, ugyanannak átirata országos lelencház felállítására iránti feliratának pártolásaért, — pártolást vetetett tudomásul.

Felolvastatik a f. évi szept. 22-én választott — s igazolt — bizottsági tagok névjegyzékét. Ekkor felszólal Kiss Albert s hangsúlyozván, hogy e törvényhatóság bizottságaiban az ellenzék képviselve nincs, így nem volt alkalom tiltakozni az állandó bírói választmány megsemmisítő határozata ellen, például a Thaly Kálmán érdekében, ki ellen Gerecsi Kálmán főiskolai tanár felebbezett. S kijelenti, hogy az ügyész indítványát el nem fogadhatja, mert törvény szerint a megsemmisített választást a közgyűlés rendeli el.

Gerecsi Kálmán, (1) mint új bizottsági tag, a pártpolitikai kérdést nem óhajtja behozni a terembe. Thaly Kálmán városi bizottsági taggá való megválasztása ellen éppen a Thaly „reputációja érdekében” (?) tiltakozott ő.

Felolvastatták a legtöbb adót fizető bizottsági tagok névsora, azután az igazoló választmányba felkiáltással beavasztatták a közgyűlés által: Dr. Kola János, Márk Endre, Dr. Popper Alajos, Gőnyey Károly és Paksy Imre. A főispán által kinevezettek: elnökül Simonffy Sámuel, tagokul Tóth Antal Sesztina Lajos és Dr. Legányi Gyula.

Ezután a közigazgatási bizottság tagjai választatták meg. A szavazat szedő köldöttégek elnökévé Buday József, tagjaivá Somogyi Pál és Gőnyey Károly, jegyzőjévé pedig Zöld Mihály nevezetett ki a főispán által. Megválasztottak: Ármós Bálint, Námassy Ferencz, Jambor Ferencz, Simonffy Sámuel, Steinfeld Antal és Márk Endre.

A szanonerősítők bizottsági tagokul ismét beavasztatták: Ármós Bálint és Steinfeld Antal — A nyugdíj ellenőrző bizottság tagjaivá választották: Kálmánchey Mór, Kovács József Szathmáry János, Szóke János és Dr. Scheer Benő.

Ezután a tanácsai előterjesztéseket vették elő, s a mai közgyűlés 1 óra után — a tárgyszorozatot 16-ik pontjánál — véget ért, a közgyűlést holnap folytatják.

HELYI HIREK.

Bánki bácsi.

Debreczen, nov. 16-án.

(r. e.) Aludj édesen, nyugodtan ott a czepléd-utcai hávós nyughelyen pihenj szeliden, Bánki bácsi!

Nem látjuk hát többé ezt a 72 éve daczára is oly dőlczeg alakot, mely régi daliás nemzedékekről regelt a kors új ivadéknak.

Nem indit több rokon észre ez a jó öreg szív, melyben nem volt gyűlölet, nem volt keserűség, pedig az emberek rosszlelkűsége ugyan nehéz próbára tette a szelid, jó öreg embert.

Ilyenekül festik a nagy költők a rokon-szenves öreg alakokat: tipikus külső, — és erő emléke minden mozdulatban, — szelid mosoly

hogy Zürichbe, hol velem rokonfelekezettek laknak, ad egy pár ajánló sort.

— Azt szivesen s lelkiismeretesen megtehetem, szolt Klausz, ezenkívül itt van tizenöt arany leányom arcképeiről, ruhakodjék föl tisztviselésen s ha mint nemes embert kard illi meg azt is szerezzen.

— Kőszönöm, ezt a jutalmat nem fogadhatom el, viszonzá szerényen és határozottan Kupeczky, én tartozom önnek köszönettel, hogy a kisasszony arcképét velem lefestette. Ajánlata többet használ nekem, mintha száz aranyal jutalmazna.

Katalin még eddig csak mint néma hallgató szerepelt. Nem vegyült bele a társalgásba, de látszott rajta, hogy valamin törí fejét. Lopva sokszor tekintett az ifju felé, majd a festő állványon álló arcképére, sőt egy pár ízben szeméik is találkoztak s észrevette, hogy a magyar művész szemében égő tűz nem pusztán művészi flálgolás eredménye. A nők csodálatos tapintattal s emberismerettel bírnak.

Megebédelték. Kupeczky ugy szándékozott, hogy a mester ajánló levelével még delután utra kel — A szobába menve, hol csomagja volt elhelyezve, mélyen felső hajtott.

— Pedig mennyire szerettem volna itt maradni! Az ő léleében szivni az illatos levegőt, az ő szavától lelkesülni, talán még meg is érinthettem volna vállaira omló hajfúrtjait; lelkem, mit tehetek róla, belemé lyedt szeméink tengerébe... Elmegyek, de képét szivemben vízem magammal s talán lesz idő, mikor visszajöhök, talán lesz idő, mikor nem ily rongyokban lát s azt a gunyosolyt, melylyel első ízben fogadott, szives üdvözlét váltja föl.

Annyira emelyedt gondolataiba, hogy észre sem vette az ajtó nyílását. Csak arra rezzent föl, a mint vállát valaki szeliden érinté. Összerázkódott s hátratekintett. Katalin, az szép leány állott előtte kiról most is gondolkozott.

az ajkon, — bölcsesség a galambosz fűrtök alatt.

Ilyen volt Bánki bácsi, a ki valamikor szebb napokat látott. Boldog családi kör, vig társaságok képezték környezetét s később, a midőn a hamis emberek megfosztották csaknem mindenétől, a kérelhetlen halál pedig elrablá életének hűségét társát és szerettét gyermekeit — akkor az elvesztett boldogság emlékei párosultak erős protestáns hitével, hogy megannyozzák agg korát.

Vendéglője a régi ház eladása folytán — néhány év előtt új helyre tetetett át. Új emberek, új viszonyok támadtak, ezek nem kedveztek a vén sas új fészékének. Csakhamar megszüntette üzletét és nyugalomba vonult a hentes-üzletében árult jó sonka, jó kolbász valamikor országoserte nagy keresletnek örvendett. Megnyugvásul szolgált, hogy fiának piacz utcai üzlete becsülettel fenntartja a régi jó nevet.

A jó izü magyar konyha titkát bírta ő teljesen. Jól lakmározott az, a ki az ő maga-főzte malacz-tokányból, paprikásából és pörköltjéből ehetett. — Virágozott vendéglője kivált az elnyomatás éveire következő bus korszakban, a mikor jól esett a magyarnak egy kis tanya, a hol honfűjűt háborítlan el sírhatta, vagy feledhette.

Igy lett híressé minden jóra való magyar vendéglős, a ki tudott a vendégeivel bánni Király Mihály, Papp György és Bánki István ily fogadhattak maguknál a város, a vidék és az ország színterét s lettek ezek bizalmasaivá. Id. Bánki István később sem nélkülözhetette a vendéglői élet zaját és mozgalmát. El-el járogatott Papp György hű barátjának vendéglőjébe. Az idegen is kedvelte nézte az ezüst gombos, tisztas magyar ruhába öltözött, sarkantyus ösz patriarkhát, ki bodor fűstöt eregetve ilt vig társai között.

A jó Gyuri bácsinál elégette hát le utolsó éveinek estét s itt volt a közponja a társaságnak, a mellyel egy két hónap előtt néha még együtt varta be a pitymallatot s a poharzásban, vig adomákban és dalban bizony nem engedett bármely ifju czimborájának sem.

Ha időnként el-elutazott az ő érmel l é k i szőlőjébe, mely régi jölétének maradványát s legfőbb büszkeségét képezte, bizony érezte annak hiányát mindenki.

Emlekeinek élt s emlékeiben gyönyörködhettek mások is, mert nemes szívre valló eleményeit örömeit mondogatta el.

A színészek, az ő elmaradhatlan jó barátai, érdeklődve hallgatták, a mit a debreczeni színház fenkioráról beszélt. Hiszen Egressy Gábor, Rónai és a Lendvaiak, Szerda helyi Kálmán neki barátai voltak. Arcképeket, kéziratot bírt tőlük. S c h o d e l n é, a híres énekesnő is megajándékozta arcképével, melyen a művésznő e két sora olvasható ma is:

Nevezzenek Debreczenben bárkit.
Senkiért el nem cserélem B á n k i t!

De eltréfálgatott ő a színésznőkkel is és ilyenkor tréfásan versenyzett a fiatal udvarlókkal.

Békési Rózi és Ellinger Ilona voltak utolsó „udvarlásának” tárgyai.

Szerették őt kivált Telesi Sándor ezr. gr Vay Dániel és K. Tóth Mihály. Telesi Sándor oly szépen írta meg hogy k e r e s t e fel Olmützben a honáért lánczot viselő papot, s hogy áldozott meg akkor ő és neje,

— Miért e könnyek szemében? kérdezte részvéttel Katalin, látva, hogy Kupeczky könnyezett.

Az ifju habozva s némi szűnet után azt bebepte: „házmára s otthon maradt kedveseimre gondoltam”.

— Semmi másra? szolt Katalin, reá szegve beszédes kék szemét.

— Meglehet, igen, de azt nem mondhatom meg.

— Mondj meg hát mást; óhajtana a pá m mellett maradni?

— Végzetlen boldog lennék, ha csak egy fel évet tölthetnék itt.

— Csak egy felét? — kérdezte szemre hányón Katalin.

— Akar egy egész életet, — töredező önfelédten az ifju, s mintha szegyelte volna hogy elárulta szive titkát, melyet szeméből a lány rég kiolvast, s hozzátette: de az lehetetlen, hiszn a művésznők nincs maradása sehol.

— Pedig volna egy módja, nagyon is könnyű; mindjárt kibékítené apámat, csak lépjen be az egyház kebelébe...

Kupeczky komolyan nézett az ifju leányra: „minden áldozatra kész vagyok, de vállasomat föl nem cserélem parancsoljon velem a kisasszony s a legmagasabb szirtfokig fölhatolok, hogy az alpesi rózsát mellére tűzhesse, de egyházamból ki nem lépek, soha.”

— Önnek mégis itt kell maradnia egy-ideig, — rösiti a leány — a város ház frescoinak festéséhez neki ügyes segédre van szüksége; őnt a gondviselés küldte hozzánk. Rómába kellett volna művészt fordulnia, de így nem szükség. Adjon kezét, hogyha apám marasztja, nem távozik el?

És odanyújtotta hóhéher kezét az ifjunak. Először érintette Katalin kezét! Minő végtelen boldogság sugárzott ki szeméből. Almainak eszményképe állott előtte.

(Folyt. köv.)

éppen oly vallásos reformata debreczeni ke nyerrel, hazai borral. Kedvelte őt nagy hazánkia, Kossuth Lajos, a kinek — Ihsz D. utján — Bánki bácsi — jobb napokban — sokszor küldött debreczeni cipőt és sonkát s a kinek levelére ugyan büszke volt! Akkor látogatta meg Kossuthot, a mikor a magyar orvosok és term. vizsgálók gyűlést tartottak Fiumében s ő tovább utazott Olaszország felé. Barátja volt a dicső emlékü Patay István, a kire kegyeletesen emlékezett vissza mindvégig.

De ki tudná elősorolni mindazon kitűnő egyeneket, a kik az egyszerű származásu embert magukhoz hasonlóknak tekintették — mert nagy szíve, kristály tiszta jelleme és törül metszett zamattal bíró észjárása volt.

De vajlon nem becsülte épp oly nagyra, mint e kitűnőseket, az ő ifju barátait is? Mig vendéglője volt, ott elnökölt közöttük s nemcsak ellátta és — szeretete vig körüket, de m e r s é k e l t e is kedvteléseiket. Mikor még fennállott a főiskola túzóltó-társulata, ő volt ennek a fő partfogója s a legfőbb tüzet mindig nála oltották el! Két szép lánya sürgött-forgott a czepléd-utcai vendéglőben s vig dal, vig nevetés hangzott ki mindenha. Épp oly vig, mint a mily szomorúak voltak temetésén ma a gyászdalok és zokogó bucsuhangon.

Hü volt mindvégig 1848-ban ő is védeni óhajtotta hazáját Erdélyben, Forró alatt az a szerencsétlenség érte, hogy az általa németeknek vélt Kolburg-huszárok az éjjeli sötétben esett félreértés folytán, össze-vissza kaszabolták. Hatalmas szervezete nem semmisült meg 26 sulyos seb alatt sem. A haza függetlenségi eszméjének bajnoka maradt ő utolsó lehelletéig. S a szelidség mellett is büszke férfiu ugyancsak meglelt Tisza Kálmán „lelkem esém”-nek — oh! nem halljuk többé a józú megszólítást — mikor az 1875-iki elfeladás árán miniszterelb.ökké vált nagy urral találkozott később Debreczen utcáin.

— Hogy van, hogy Bánki bácsi? Látom, nem változott! — szoltta meg a miniszterelnök leereszkedően.

— Jaj lelkem esém, felelt az öreg, de a bihari pontok, azok ugyan megváltoztak!

Mikor utóljára beszéltem vele, éppen az, Érmellekről érkezett haza. Már akkor beteg feküdt egy malom utcai lakásán, hogy többé fel se keresse tisztelőit és barátait. Kérdeztem tőle hogy örültek-e a szegények a n e m z e t e s ur jötteknek.

— Örültek, örültek! Mert hát emberek vagyunk esém és szíve nek is kell lenni bennünk!

Ugy, ugy jó öreg! Veled ismét letűnt egy darab abból a korból, a melyben „emberek voltak” a kikben „szívek is kellett lenni.” Magad is ilyen szívvel bíró ember voltál, azért haltál meg szegényen és azért voltak sötét napjaid is a fényesek között.

De mivel mindvégig küzdél, mivel bizalmadból és hűségdből semmi sem vesztett el a nagy uton — siriálmód (szeretteid körében) édes lesz és boldog lesz-n feltámadásod, a te erős hited szerint!

Aludj édesen, nyugodtan, ott a czepléd-utca híves nyughelyén; pihenj szeliden Bánki bácsi!

(N. P.) Akedves jó Bánki bácsi, kinek emléke, mig debreczeni emberben önzetlen hazafiság és szives vendégszeretet honol, ott soha el nem évül, de mindenkor a szeretet és tisztelet tárgya leend, e kimagasló debreczeni tipikus alak nincs többé!

A kedélyesen társalkodó, emberszerető gazda, ki annyiszor marszalkogató vendégeit, szerény, de sürün látogatott hajlékában: „n e m e n j e n e k m e g k e d v e s ö c s e m é k, b e s z é l g e s s ű n k, t a n y á z z u n k m e g e g y k i c s i t!” az öreg, most maga távozott engedvén egy hatalmasabb hívő szótának. itt hagyva gyászban megtört roónait, barátait és jó ismerőseit. — Alig három hete, hogy terjedni kezdett a leverő hír, hogy Bánki bácsi érmelleki szüretjéről nagybetegen hozták haza, majd naponkint titokzatosabban süttogtak fölőle az emberek, hogy már felgyógyulásához alig van remény; végre tegnap villámgyorsasággal terjedt szét városunkban a megdöbentő való, hogy ő már kiszenvedett.

Nem hírneves író, korszakot alkotó államférfi, vagy lángelkű szónok az, kinek elhunytát gyászoljuk, hanem egy becsületes magyar polgár, ki testestül lelkestül övéinek élt, hazájának, a közönak és az önzetlen barátságának, kinek áldozatkészségét társulatok hirdetik Debreczenben, mint a husvágó czéh, zenede, kasziú, polgári kör, melyeknek részint munkás részint alapító tagja volt; szíviságát éreztette gazdaggal, szegénnyel egyaránt; de különösen a nemes tanuló ifjúsággal, melynek kiválóbb tagjait koronként 3 évtizeden át szerette, táplálgatta s azokat édes gyermekeinek nevezte. Sokszor felzendült kis vendéglőjében a dal, melyet annyira kedvelt:

Háromszéki pi-os páris,
Olyan piros a babám is
Sz p az alma az ágtétlen,
D szászor szebb a szeretőm — Csuhaja!

A „szerető” kifejezést Bánki bácsi mindig a házára érte s az egész székely dalt allegóriának vette.

Nem fordult meg az 50-es évek óta Debreczenben író, művész, jelesebb hazafi, ki e derek magyar embert fel ne kereste volna híre neve elterjedt Kárpátoktól Adriáig — sőt még a külföldön is ismeretes volt Bánki bácsi.

A szabadságharc lezajlása után nejevel

együtt elutazott s meglátogatta Debreczen kitűnő egyházi szónokát K. Tóth Mihály urat, ki akkor fogoly volt Olmützben. — Itt történt vele, — mint gyakran emlegeté, — azon érdekes eset, hogy mint 10 éves, de gyermektelen házaspár a jeles pap által magyar kenyérrrel s borral kiosztott urvacsorában részessítetvén s megáldatván — a Bánki család atól kezdve gyümölcsözővé lett, ugy, hogy a megáldott házaspár szerelmi frigyét már egy év múlva kettős gyermekkel Istvánnal és Zsú zsánnával ajándékozta meg a gondviselés, sőt még ezután is lett egy ízben kettős gyermekük. — Az igaz hitű Bánki bácsi holta napjáig hitte, hogy itt az isteni férfi áldása működött.

A 60-as évek végén beállott Bánki bácsi természetbúvárnak. A magyarhoni természetvizsgálók fumei nagy gyűlésében részt vett, hallgatta a tudományos ígéseket, ő pedig vizsont szolgálat fejében megraktálta őket debreczeni kolbász-zal, sonkával a magával vitt szeredásból és magyar paprikával készített gulyásos hussal.

Ezen utjában érintvén Velenczét, Triestet, több-magával meglátogatta — nagy hazánkfát, Magyarhon egykori nagyérdemű kormányzóját K o s s u t h L a j o s t Turinban. Ezen látogatás képezte a jó hazafi Bánki bácsi életének legfényesebb pontját. — Sok epizódot beszélt ő viharosan lefolyt ifjúságából: miként lett belőle mint pásztor-gyermekből hentes, hogy kapott a szabadságharc idejében 26 sebet a hazáért, hogy lett szegény emberből debreczeni házi ur, mindezeket nagy páthosszal adta el, boldogabb napjaiban, bizalmas körben; de midőn a turini látogatásról volt szó: „hogy kel egy becsületes derek embernek távol hazájától idegen népek között élni s enni a száműzetés keserű kenyerét, mig ide bent elvtelen emberek kényelemben hizálják hasukat”, ilyen alkalommal az öreg önkívületi állapotba jött s rendesen azon ohajvált fejezte be szónoklatát, hogy vajha ne halna ő meg addig mig Kossuth apánkat megláthatná magyar földön.

A bölcs mindenható nem hallgatta meg az öreg kérését. Különben is sok csapás és gyász érte utóbbi időben őt magát s csá ládját. Kezesség folytán őt embereiért (?) meg kellett válnia a régi kedves családi tűzhelytől, hazát elárvertek. Ide s tova hányatva, de vagyonilag magát több helyre nem hozhatva, megtört testben léleken. Csald tagjai közül többeket u m. hű nejét s három leányát temettetett el, kik őt megelőzték a halálban. Most a siron tul viszontláthatja szeretteit. Vajha az előket tartaná meg minél tovább a gondviselés, hogy fentartanak a Bánki nevet! Nyugodjék békével!

A temetés ma delután 2 órakor ment végbe a remélt rendkívüli nagy részvét mellett. A halottas háznál s az ev. ref. nagytem plomban városunk társadalmának minden osztálya nagy számmal volt képviselve. A gyászszertartást nt. K. Tóth Kálmán ur végezte, fenkölt szellemű remek imáinak egyikét mondva el. Az énekar is működött. A templomban ott volt az agg K. Tóth Mihály ur is, őszinte bánattal s a visszaemlékezésektől meghatottan. Az ima után a czepléd-utcai sirkertbe kísérték a boldogultat, hol át lett adva az örök enyészett hatalmának. — Több koszorú volt, szalaggal egy melyet „a jó apának szerető gyermekei” csináltak Igen szép az is, melyet szintársulatuunk egyik művésznője küldött.

* A mire nincs? Nagyobb városainknak általános divó mozgalma az idő szerint az, hogy minél inkább vonzassák a környéket és ennek hozzájárulásával tegeyk minél élénkebb a város forgalmát. Debreczen, a mely — mellesleg mondva — különben is zokon veszi a környékbeli helyek másfél pártolását, ez irányban nem tesz semmit, sőt a hatóság is azon van, hogy mindenki lehetőleg elidegenedjék. Vásári intézkedései is olyanok, hogy a marháját behajtó vidéki atyafi dolgát ugyancsak megnehezítik s hogy a főpiaczra behajtó szekerek és fogatok gazdáit mily szekaturáknak vannak kitéve, az ellen (tekintélyes kereskedők által indítatva) már nem egyszer felszóltunk. — Legujabban a szekaturák már a v á m - s o r o m p ó k n a l veszik kezdetüket, amit azt egy tudomásunkra jutott eset is illusztrálja. A H-P á l y i b a n lakó s kiváló tekintélynek örvendő B. család ugyanis a várad-utcai vonalon szokott Debreczenbe érkezni, s vásárok és hetivásárok alkalmával már szép summácskát fizetett be szekerejért, igás vonataiért stb a várnál Egyik közelebbi kedden a család urnője hajtattott be fogatán. Miután körül a sár nagy volt s így az urnő maga nem szállhatott le a kocsiából, és kocsiha még kevésbbé hagyhatta magára a tüzes lovakat, melyek a kocsiát különben is tovább vitték nehány nyomnyival a bódétól, oda kiállottak a vám-örre, hogy lépjen a kocsihoz a vám összeget átveendő. A vám-ör (új ember) azonban kijelentette, hogy ő tapodtat se mozdul és gorombán kiáltozta, hogy majd megmutatja ő, hogy kell az olyan asszonnyal elbánni, a ki nem akar a vámot fizetni! Ertesülvén a kellemetlen esetről B ur, felkereste a főkapitányt és panaszt tett nejeének sérelméről — a nélkül azonban, hogy bármely elégtétel nyert volna, mert a főkapitány ur kijelentette, hogy „a szabályrendeletek között csak ugyannincsen” s, a mely a vámórt arra k é n y s z e r i t s e, h o g y a k o c s i k h o z

TEMETKEZÉSI INTÉZET DEBRECZENBEN.

Van szerencsénk a nagyérdemű t. cz. közönségnek szives tudomására hozni, hogy helyben számos év óta fenálló temetkezési intézetünket, tekintettel az e téren városunkban is tapasztalható fokozatos haladásra, a mai kor kívánalmaihoz képest

egészen ujonnan rendeztük be.

Pontos és méltányos eljárásunk folytán szerzett bizalomnál fogva, melylyel a kegyeletes érületű gyászoló felek üzletünkben már eddig is kiváló pártfogásban részesítették és részesítik, tekintettel kívántunk lenni a n. é. közönség érdekére s intézetünkben kitérő minőségű, **első rangú gyári telepekről származó** sírkövekből

sírköveket állítottunk fel.

A sírköveket 6 forinttól felfelé, a legnagyobb választékban, lehető jutányos árban, **sőt gyári árban** bocsátjuk a t. közönség rendelkezésére.

Üzleti viszonyaink, széles körű előnyös összeköttetések és helyzetünknel fogva hangsúlyozni kívánjuk, hogy intézetünkben egyszersmind a legegyszerűbbtől kezdve a legdiszesebbig

ÉRCZKOPORSÓ-RAKTÁRT

tartunk fenn, mely koporsók a helyben létező gyárunkban állítván elő, ezek tekintetében sem az ár, sem a kiállításra nézve velünk senki nem versenyezhet; azon helyzetben vagyunk ennél fogva, hogy érczkoporsóinkat 6 forinttól kezdve a legkülönbözőbb árban gyári áron szolgáltassuk.

Elvállaljuk továbbá: **temetések rendezését**, hallottas kocsijaink a legszerényebb igényeknek is megfelelők; disz és tüveges kocsink a fokozottabb kívánalmakat is kielégíti.

Megjegyezzük egyúttal, hogy nagyobb temetéseknel **egyedül a mi intézetünk nyújtja azon előnyt**, hogy a temetések alkalmával a gyászoló családnak ingyen és **minden díj nélkül** bocsát rendelkezésére egy e célra szerzett **gyászkereseti magán kocsit**.

Midőn ezeknél fogva intézetünket, mely az igényeket minden irányban egyedül kielégíteni képes, a nagyérdemű t. közönség szives figyelmébe ajánljuk, egyszersmind felelőjük, hogy intézetünkben a temetésekhez szükséges

mindennemű felszerelést,

mely ugy minőség, mint jutányosság tekintetében más helybeli készítményt jóval fölülmul, a legpontosabban szolgálunk ki.

Kérve további nagybecsű pártfogását.

Tisztelettel

FODOR J. és GEBAUER

temetkezési intézet. — érczkoporsó gyár- és sírkövektár — tulajdonosok Debreczenben.

LEGJUTÁNYOSABB ÁRAK.

Első hazai érczkoporsó-gyár.

Legnagyobb sírkövektár.

Stückrath és társa Hamburg

Hamburgi árucikk-raktár

Stückrath és társa Hamburg.

ajánlja világszerte ismert kiváló minőségű árukat.

Kiszárl.	aranyárga, kedves inycenzség	csomagoként 240 db 1 frt, két csomag 2 frt 40 kr, 4 csomag 3 frt 70 kr, 8 csomag 7 frt 25 kr	
Cuba-kávé, zöld 5 ko.	6.60	Kieler Fettbücking	2.10
Ceylon, zöld "	6.85	Russ-Kronsardinen, valódi	5 k. 1.80
Aranyárga, zamatos "	6.95	Mariarte Hering	2.10
Gyöngy-kávé, zöld "	7.50	Christian Anchovis,	2.05
Arab Mocca, tüzes "	7.10	Majjes-hering különlegesség	5 k. 2.55
- Pótlékok -			
kávégyűjtő-hez melegen ajánlva.			
Java-pótlék 4 ko.	3.20	Prima hollandi Vollerhering	1.90
Mocca "	2.50	Prima, Flohm-Hering,	1.70
Amer, kávéliszt "	2.50	Igen finom la: Caviar, gyengén sózva	4.50
		Angolina Gelée, kitűnő	3.85

Tőke-Halak, 4 ko. apróbb 2 f. 45 kr., nagyobbak 3 f. 05 kr., kiv. islandi árak. Egész csomagok vétele jutányosabb.

Thea, legújabb szedési finoman pakolva, portómentes.	Jamaica-Rum	1 l. 4 f.
Congo, erős 1 k. 2.50	Pala-Cognac, finom	7.80
Souchong, zamatos 3.50	Édes Vppfelsinen,	5 k. 1.95
Pecco-S uchong, nagyon zamatos 4.70	Friss tengeri halak	
Császár-Melange, családi thea, kiváló 4.90	elküldésre konzerv-sóval elkészítve, 4 k.	
Orosz-Karaván thea, finom 8.30	Schellfisch, Dorsch triss bering	2.80

Eladási feltételek: Bérmentve, podgyászolva utánvételt a friss és szári ott halak még nem ismerős vevőknek előfizetés mellett küldetnek. Árjegyzék sok száz más fogyasztási cikkkel is ingyen és bérmentve.

Stückrath és Társa, hamburgi árucikk-raktár Hamburgban.

SZEDLÁK JÓZSEF

férfi-szabó

DEBRECZEN, Piacz-utca 2143. sz. a

Ajánlja mélyen tisztelt vevőinek és a t. cz. közönségnek az **őszi és téli idényre** dusan felszerelt raktárát mindennemű bel- és külföldi szövetekben, nemkülönbön hazai gyártmányu brassói és gácsi posztokban szives megtekintés és megrendelésre.

Ajánlja továbbá

kész férfi-ruha raktárát,

melyben szokott jutányos árak mellett, nagy és szép választékban kaphatók — a saját műhelyében készült —

őszi felöltők, öltönyök, téli kabátok, köpenyek, utazó bundák és egyéb férfi ruházatok.

MOLL SEIDLITZ POR

Tavaszi gyógyítás.

Nyári gyógyítás.

Őszi gyógyítás

Téli gyógyítás

Csak akkor valódi, ha minden dobozon a gyár-jegy egy sas és MOLL A. sokszorosított czéje látható.

Gyors gyógyhatás makacs gyomor- és altestbajok, gyomorgörccs, nyálk, gyomorerégés, májbajok, vértolulás, aranyér és a legkülönbözőbb női betegségeknek. Egy eredeti doboz használati utasítással 1 frt.

Raktárak az ország minden nevezetesebb gyógyszerházaiban. MOLL A. gyógyszerész cs. kir. udvari szállító, Bécs, Stadt, Tuchlauben 9.

Szétküldés naponta utánvét mellett. 2 doboznál kevesebb nem küldetik.

Elismerés MOLL A. urhoz Bécsben.

Ülő foglalkozásomnál az ön Moll-féle Seidlitzporai igen jó hatást gyakorolnak; ismerem ezt egyszer s mindenkorra és szívvelyes „Isten fizesse meg”-et mondom érte; ezek a gyomrot jóvá és sőt könnyűvé teszik.

Tisztelettel
Steinko Ján. F. lelkész Honnetschlag-ban.

MOLL-FÉLE FRANCIA BORSZESZ ÉS SÓ

Legjobb bedörzsölő-szer

köszvény

CSUZ és minden

meghűlési betegségek ellen.

Csak akkor valódi, ha minden üveg MOLL A. védjegyét és aláírását viseli.

Bedörzsölésül sikeres használati közhely, csusz, mindennemű testfájdalmak és benuulásnál; borogatás alakjában minden sérelem és sebnél, daganatok gyuladásoknál. *Belsőleg* vízzel vegyítve hirtelen roszullat, hányás, kolika és hasmenésnél.

Egy üveg ára használati utasítással 80 kr. o. é.

Raktárak az ország minden nevezetes gyógyszerházaiban és anyag kereskedéseiben.

MOLL A. gyógyszerész cs. kir. udvari szállító Bécs, Stadt, Tuchlauben 9.

Szétküldés naponta utánvétellel. Két üvegnél kevesebb nem küldetik.

Elismerés MOLL A. gyógyszerész urhoz Bécs.

Kitűnő Moll-féle francia borszesz és sója vidéken nagyszerűen működik. Küldjön nekem 50 üveggel, mivel az emberiség segítségére készletet óhajtok tartani magamnál.

Mély tisztelettel
Hornof, lelkész Micholup-ban

Raktárak Debreczenben: Gölt Nándor, Dr. Rotschnek V. Emil, Tamássy Károly gyógyszerházaiban, Gerébi Fülöp és Szepessy Antal kereskedőknek.